

[Alfred Jensen.]

noget andet være tilfældet, vil jeg naturligvis lade mig overbevise derom; men bortset fra dette står det fast, at der ved denne ændring gennemføres en beskatning af indkomster, der ligger betydeligt lavere end efter den beskatning, der blev foreslået i august måned, og da forslaget her i oktober var til fornyet første behandling.

Man kan diskutere, hvem det er, der rammes her. Der er vel ingen tvivl om, at der findes arbejdere med ret gode indkomster, der bliver ramt. Jeg tror, man må give mig ret i, at der også findes adskillige arbejdere med meget små indkomster, der bliver ramt, og jeg tænker her særlig på de arbejdere, der har så små indkomster og så store byrder i form af husleje, forsørgelse, udgifter til uddannelse og oplæring af børn, at de må lade deres koner gå på arbejde for at tjene en ekstra skilling. Disse personer vil, uagtet de forskellige fradrag, der er gennemført i skattelovgivningen i de senere år, komme til at bære byrder, som de ikke er i stand til at klare. Det stemmer jo meget lidt med den tale, der har været ført her i tinget og ude omkring i landet om, at de rige skulle betale. Man kan måske fuldt ud sige, at udenrigsministeren har fået sit ønske opfyldt om, at den fattige enkes skærv ikke skulle inddrages; men dog tror jeg, man med disse skatter rammer befolkningsgrupper, der lige så dårligt kan undvære som aldersrentemodtagere og andre, fordi deres udgifter er så spændt, at hver eneste øres og kronens belastning føles som en uoverstigelig, en uoverkommelig byrde. Det burde man have taget i betragtning, og jeg fatter ikke, at de, der dog må have været opmærksom på det i første omgang, da man stillede forslag om, at grænsen nedad skulle sættes ved 10 000 kr., ikke har stået fast.

Mit parti kan naturligvis ikke gå ind for forslaget. Det har jeg allerede tidligere gjort opmærksom på, men vi vil ikke i denne omgang nøjes med at se på, at man stemmer for eller imod de ændringsforslag, der findes i betænkningen. Vi agter at deltage i afstemningen, og vi vil stemme imod denne forøgelse af skattebyrden for befolkningsgrupper med indkomster på mellem 8 000 kr. og 10 000 kr. Jeg vil opfordre ærede medlemmer, som havde så varmt et hjerte, da de stod på talerstolen forud for folketingsvalget, som havde forståelse for, hvilke vanskeligheder folk havde, og som gav udtryk for de ønsker, der findes ude i folket, til, at de nu ved denne afstemning

i det mindste stemmer imod de ændringsforslag, der findes i betænkningen.

Jeg skal ikke beskæftige mig med statslånet, der er ikke sket nogen ændring. Vi agter udfra hele vor stilling til den politik, der føres, og den militærpolitik, der praktiseres her, at stemme imod forslaget om statslånet, når det kommer til tredje behandling.

Derimod har jeg nogle bemærkninger om de to andre forslag, der er til behandling. Det første drejer sig om den bundne opsparing. Vi ser meget vel, at der er sket visse ændringer, f. eks. angående prove-nuets anvendelse, den forlængede periode for opsparingen, og det, at opsparingen kan finde sted i sparekasser, banker eller overformynderiet. Man kan diskutere, hvor fordelagtige disse ændringer er. Det skal jeg undlade at beskæftige mig med; de tilfredsstillende os ikke, og de kan ikke få os til at ændre vor indstilling til baggrunden for hele dette lovkompleks. Vi opfatter stadigvæk denne bundne opsparing som et led i bestræbelserne for at skære forbruget og beskæftigelsen ned, og det vil vi vende os imod.

Men jeg gjorde ved første behandling opmærksom på, at bortset fra, at vi var imod forslaget som helhed, fandt vi, at man gik altfor langt ned i indtægtsskalaen, hvad denne pligt til opsparing angår. Jeg har allerede ved omtalen af værneskatten nævnt de befolkningsgrupper, det her drejer sig om, og det siger sig selv, at der ikke er mulighed for at tage så store beløb ud af disse grupper, uden at de vil komme til at lide afsavn. Derfor talte jeg for, at man skulle ændre ved bundgrænsen. Inden jeg motiverer vore ændringsforslag, vil jeg gøre opmærksom på, at jeg betragter denne bundne opsparing som en beskatning af de mellemindkomster, der her er tale om. Jeg overser ikke, at beløbet med renter betales tilbage om få eller flere år, men jeg ved — det er mit slægtleds erfaring —, at man skal være mere end ualmindelig heldig, hvis penge, man har lagt til side for 10 år siden, skal have samme værdi efter en sådan periodes udløb, som da de blev opsparret. Der kan måske være perioder, hvor det har været tilfældet, men i reglen har det været sådan, at pengene ikke havde mere end halvdelen, og måske endda en ringere del af den værdi, de oprindeligt havde, da man opsparrede dem. Netop dette forhold betyder, at det for de små indkomster, der her er tale om, bliver en reel beskatning.

Anderledes stiller forholdet sig, når jeg skal bedømme de store indkomster. Den op-